

gere at ombytte disse Lovforslagets Bestemmelser med andre, der ville virke sikkrere, og som ogsaa anbefale sig af andre Hensyn. Hvad saaledes Forpagtninger paa to eller flere Personers Levetid angaaer, da foreslaaer Fleertallet at afflasse dem. De medføre det samme Tilfældigheds spil som Fæstecontracten, de mangle paa den anden Side Fordelene af Fæstets faste, lovbestemte Charakter, og der er ikke nogen særlig Grund, som kunde tale for deres Vi-beholdelse. — Hvad Forpagtningerne paa 50 eller flere Aar angaaer, da forekommer det Udvalget naturligt at forbyde Forudbetaling; den horer nemlig ikke til en Forpagtningsscontract's Natur, den ligger udenfor, hvad der har været paatenkt ved Fdn. af 15de Juni 1792 § 11, og den skader Jordbruget ved at berøve Forpagteren en Capital i det Dieblit, da han har meest Brug for den til Driftens Begyndelse.

3. Overeensstemmelse hermed er det nedenaførte Ændringsforslag under Nr. 2 stillet. Med Hensyn til dette Ændringsforslags § 2 skal endnu særlig bemærkes:

Naar man vil forhindre Indfæstning eller Recognition, er det nødvendigt at rette Forbudet mod alle de Former, hvorunder denne Tiltrædelses sum kan fremtræde. Ændringsforslaget er derfor rettet ikke alene mod al anden Betaling end den aarlige Forpagtningssafgift, men ogsaa mod Forudbetaling af denne Afgift, og endelig mod Afgiftens Fastsættelse til forskjellige Beløb i de forskjellige Forpagtningssaar. Da en streng Gjennemførelse af Bestemmelsen om en ligelig Forpagtningssafgift imidlertid kunde være ubeløstelig for de contraherende Parter, er der givet Bestemmelsen et saadant Tillæg, at det, uden Fare for dens Omgaaelse, kan staae Parterne aabent at vedtage visse Afgiftslemper i de første Aar mod tilsvarende Forhøielse i de senere Aar. — Hvad Affattelsen angaaer, skal kun nævnes, at Betegnelsen „Jorddrotten“ er benyttet, fordi den findes i Grundbestemmelsen om disse Forhold, Fdn. af 15de Juni 1792 § 11, og fordi den i eet Ord omfatter de forskjellige Begreber, som den skal omfatte: Godsæteren, Gaardeieren, Arvesæsteren, Lehnbesidderen, Stamhuusbesidderen og Fideicommis-

godsbesidderen. Naar Rentekammeret engang, som det sees af Offr. af 18de Juli 1818, har meent, at Forordn. af 15de Juni 1792 § 11 „ikke har havt Hensyn til Andre end dem, som eie Bøndergods med fuldkommen Eieendomsret“, da var denne Mening deels i og for sig ikke tilstrækkelig begrundet (jvf. saavel Paragraphens Ord som navnlig Pl. af 7de Juni 1806, der udtrykkelig siger, at en Arvesæstegaard kan bortforpagtes efter hien Forordning), deels er den senere af Regeringens opgiven, som det sees af Justitsministeriets Skrivelse af 27de Novbr. 1857 og af en Dom i Jur. Ugefr. 1859 S. 211.

Lovforslagets § 2 gaar ud paa at udvide den fratredende Fæsters og hans Arvingers Ret efter Lov af 19de Febr. 1861 § 5 til Erstatning for visse Forbedringer osv. til ogsaa at gjælde om den fratredende Forpagter og hans Arvinger ved Bortforpagtning paa to eller flere Personers Levetid. Naar Fleertallets Forslag om Afflasselse af denne Art Bortforpagtning vedtages, bliver Bestemmelsen forsaavidt overflødig, og Fleertallet foreslaaer derfor, at den udgaaer.

Medundertegnede Frederiksen foretrækker ganske vist Forpagtninger paa et bestemt Aaremaal — 30 eller 40 Aar vilde maastee snarere end 50 Aar være Gjennemsnitstiden af Forpagtninger paa to Personers Levetid — men foretrækker paa den anden Side, hvor Overdragelsen finder Sted paa Livstid, at der da hellere betales en aarlig Afgift end Indfæstning. Det forekommer mig dobbelt behynderligt, at man vil fremvinge Benyttelse af Indfæstning ved Contracter paa Livstid samtids med, at man forbyder den ved Contracter paa 50 Aar og derved anerkjender denne Afgiftsforms uheldige Charakter.

Medundertegnede Holstein-Holsteinborg foretrækker heelt igjennem det fremlagte Lovforslag fremfor de af Fleertallet foreslaaede Ændringer, som derfor kun for en Deel tiltrædes subsidiairt. 3 det fremlagte Lovforslag foreslaaes de nedenfor under Nr. 3 og 4 opførte Forandringer.